

Vzkriesenie uprostred života

Pred niekoľkými rokmi zomrel profesor morálnej teológie v Nemecku Franz Böckle. Niekoľko týždňov pred svojou smrťou obdržal – už ako ťažko chorý – čestný doktorát medicínskej fakulty Univerzity Bonn. Vo svojej ďakovnej reči na záver, tento profesor povedal: „A teraz, moji drahí priatelia, znamená to, rozlúčiť sa. V žiadnom prípade v rezignácii, ale ani bez ilúzie, čo sa týka procesu mojej choroby. Týždne a dni sú spočítané. Toto vedomie otvára vo mne celkom novú dimenziu skúsenosti. Čo som sa doteraz narozmýšľal teoreticky o chorobe a smrti, stalo sa mi existenčnou skúsenosťou. Nejestvuje nijaký dôvod beďať pred Bohom a svetom. Po 70 naplnených životných rokoch podrobujem sa konečnosťou všetkému pozemskému. Ale drží ma moje veriace vedomie, že môj Stvoriteľ, ktorý ma kedysi zavolať po mene, ma svojou vernosťou prevedie aj cez smrť.“ Tieto slová sú svedectvom človeka, ktorý svoju chorobu a očakávajúcu smrť prijal vedome vo viere. Ťažko chorý profesor pripomína na slovo proroka: „Neboj sa, veď ťa vykúpim, po mene ťa zavolám, ty si môj“ (Iz 43,1). Je dobré, že jestvuje obdobie pamiatky na všetkých zosnulých. Tieto dni – pri všetkej tendencii dnes potlačiť a zabudnúť na smrť, - nás upomínajú na krehkosť nášho pozemského života a dávajú nám spomenúť si na tých, ktorí nás predišli svojou smrťou. V tomto období si spomíname na všetkých zosnulých, najmä na tých našich blížnych bratov a sestry, s ktorými sme sa za ich života stretli, a ktorí nám boli azda aj sprievodcami na našej ceste. Nejednému z nás sa vynárajú tváre a stávajú sa v spomienkach opäť živými: rodičia, starý otec a stará mama, príbuzní a priatelia, susedia, kňazi a učители, kolegovia či kolegyne z práce, ktorí náhle a tragicky pri nehode prišli o život. Čo by bolo so mnou, keby mnohí z nich mi niekedy v mojom vlastnom živote nestáli po boku ako anjeli strážcovia s povzbudivým slovom alebo slovom, ktoré ukazovalo cestu ďalej, či nežným gestom alebo trpezlivým načúvaním? Spoločenstvo veriacich myslí v modlitbe aj na ľudí, ktorí sú už dávno zabudnutí,

ktorých mená sú zmienené na ľuď, ktorí sú už dávno zabudnutí, ktorých mená sú zmienené niekde v zaprášených biografiách, a nad hrobmi, na ktorých doslova vyrástla už len tráva. Ale v spoločenstve kresťanov sú predsa v modlitbe živými. V evanjeliu o vzkriesení Lazára sa pýta Ježiš Marty vyzývajúco: „Veríš tomu?“ A Vzkriesený sa pýta aj mňa: Brat, sestra, veríš, že som „vzkriesenie a život“ už teraz v tvojom prítomnom živote a potom raz aj v hodinu tvojej smrti? Viera vo vzkriesenie mŕtvych nie je ponajprv nijakou špeciálnou kresťanskou výpoveďou. Aj u starých Egypťanov jestvujú nádherné svedectvá viery v nesmrteľnosť. Avšak kresťanské vyznanie viery opiera nádej vo večný život na osobu Ježiša Krista: „Áno, Pane, verím, že ty si Mesiáš, Boží Syn, ktorý mal prísť na tento svet“ (Jn 11,27). A pretože Ježiš prišiel na svet, preto stojíme plní nádeje pri hroboch našich zosnulých. Smútok a bolesť nie sú tým odbúrané, ale neustia do zúfalstva. Kríž, ktorý my, kresťania, vztyčujeme na hrobch, dáva nám pohliadnúť nad túto zem a očakávať, že sa raz opäť uvidíme s našimi drahými, ktorí už umreli. Tak sa mihá niekedy dokonca medzi slzami na tvári aj úsmev, pretože sme naplnení ako veriaci nádejou: Naši zosnulí spočinuli pri celi svojho života a zaiste sa majú dobre. Vedome prijať vlastnú smrť vo viere znamená, stať sa zároveň slobodným pre život tu a teraz. Príbeh viery o vzkriesení Lazára je znamením pre možnosť vzkriesenia uprostred života. Takým Lazárom som aj ja. Ježiš nám aj dnes môže povedať: „Lazár, poď von“, poď von z hrobu tvojho strachu, tvojho egoizmu a tvojej zúfalosti na Boha ... Pre veriaceho je Ježiš „vzkriesením a životom“ – teraz. Vo Svätom Písme čítame: „My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti“ (1Jn 3,14). Obrátene táto veta by znela: „Kto miluje, je vzkriesený k životu – teraz. Ježiš oslobodzuje každého, kto sa mu v dôvere odovzdá, z akejkoľvek bezvýchodiskovosti v našom živote, ku väčšej a vyššej kvalite života.“

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Sv. Alžbeta uhorská

R: Blažení sú všetci, čo sa boja Pána.

- 1 *Blažený každý,
čo sa bojí Pána *
a kráča po jeho cestách.*
- 2 *Budeš jest' z práce
svojich rúk; *
budeš šťastný
a budeš sa mať dobre.*
R.
- 3 *Tvoja manželka
je ako plodonosný vinič *
vnútri tvojho domu.*
- 4 *Tvoji synovia sú ako
mláďatá olivy *
okolo tvojho stola.*
R.
- 5 *Veru, tak bude
požehnaný muž, *
ktorý sa bojí Pána.*
- 6 *Nech ťa žehná
Pán zo Siona, †
aby si videl
šťastie Jeruzalema *
po všetky dni
svojho života.*
R.

Najdôležitejšia podnikateľská aktivita

Podobenstvo o talentoch je jedným z tých úryvkov, ktoré miluje podnikateľská etika kapitalizmu. A skutočne je mnoho ráz overenou a potvrdenou skúsenosťou, že kapitalistický systém voľného trhu, hoci vie byť aj nemilosrdne krutý, neporovnateľne viac než komunizmus podporuje v človeku tvorivosť, podnikavosť, obozretnosť, stratégiu. Pri rizikách, ktoré podnikanie so sebou prináša, učí človeka zodpovednosti. A úspechy sú preňho ďalšou motiváciou. Preto aj sociálne encykliky pápežov chvália tento aspekt slobody, ktorá umožňuje človeku rozvinúť dary, ktoré od Boha dostal.

A predsa toto podobenstvo nie je primárne podporou kapitalizmu, voľného trhu a slobodného podnikania, i keď má veľa podobností. Trochu nás k tomu zvädza aj výraz talent, ktorý používame v širšom význame – ako nadanie, schopnosti (hoci etymologicky má toto slovo pôvod práve tu). Toto podobenstvo je už súčasťou Ježišovej eschatologickej reči, ktorá tým, že vopred hovorí o budúcnosti – konečných veciach, umožňuje človeku oveľa lepšie vnímať prítomné udalosti a konať pohotovejšie a zodpovednejšie.

Pán zveruje talenty – v tom čase Ježišovi poslucháči pod nimi rozumeli sumu v peniazoch nie malej hodnoty. No ako každé podobenstvo aj toto hovorí v skutočnosti o oveľa väčšom dare. Tým najväčším darom, ktorý človek od Boha dostal, je on sám v osobe jeho milovaného Syna. Ten sa síce dočasne vzdialil, no zanechal nám tu najväčšie prikázanie, aby sme sa navzájom milovali, ako nás on miloval. Predovšetkým tento dar – vedomie jeho lásky a milosti – sme povolaní rozmnožiť, všetky ostatné sú podružné.

Podobne ako u sluhov to, čo najviac ovplyvňuje náš život a naše správanie, je naša predstava o Pánovi – Bohu. Zaujímavé je, že ten, čo dostal najmenej, sa bál najviac. Pritom evanjelium výslovne hovorí, že pán dal „každému podľa jeho schopností“. No bol to práve strach, ktorým sa nechal paralyzovať natoľko, že talent svojho pána nezvedľadil. Pritom podľa rabínskeho práva vôbec nekonal nezodpovedne, ba naopak, zabezpečil ho najlepšie, ako sa vtedy dalo, proti krádeži.

Lenže Boh nedáva dary preto, aby sme mu ich vrátili, ale preto, aby nás mohol obdarovať ešte viac. Vrátiť dar („Tu máš, čo je tvoje“) je jednou z najväčších urážok. Znamená koniec srdečného vzťahu, ktorý rastie vzájomným obdarovaním. Tretí sluha o tento vzťah nestál, ani sa necítil dlžníkom. Zbavil sa zodpovednosti, a tým aj iniciatívy. A keď pri účtovaní videl, že bude zle, prvé, čo urobil, bolo obvinenie pána z tvrdosti. Dokonca tým zdôvodňoval aj svoj strach. Rovnako ako Adam v raji, keď zhršil. No pán ho vidí inak – ako zlého a lenivého sluhu.

V povahe duchovných darov je, že sa znásobujú, keď sa o ne delíme. Hrobári zakopávajú to, čo je mŕtve. Tí, čo veria, že dostali niečo živé, nezakopávajú, ale rozsievajú. Vo viere, ba v presvedčení, že toho najväčšieho daru – živej a životodarnej lásky – bude viac.

Ján Viglaš

Budúcu nedeľa 20. novembra je slávnosť Krista Kráľa. Pri účasti na verejnom recitovaní modlitby Ježišu, Vykupiteľ ľudského pokolenia, určenej na tento sviatok, môžeme získať za obvyklých podmienok plnomocné odpustky.

Želám ti pocit vd'ačnosti

Na plagáte v jednom kvetinárstve boli napísané tieto slová: „Naše kvety sú také lacné, že ich môžu kúpiť aj manželka pre svoje manželky.“

Mali by sme ďakovať za naše zdravie, za každodenne prestretý stôl, za našich priateľov a známych, za možnosť ísť na dovolenku. Mali by sme ďakovať za služby pekára, mäsiara, šoféra v taxíku. Za prácu roľníka, predavačky novín či šoféra autobusu. Humorná výzva a nielen pre manželov. Výzva pre svedomie každého z nás, aby sme sa sami seba opýtali, či aj pre nás nie je všetko samozrejmosťou a či nezabúdame na vďačnosť.

Je toho tak veľa v našom živote, za čo by sme mali byť vďační: za ľudí, ktorí nás majú radi; veci, ktoré vlastnime a považujeme ich za samozrejme; za zážitky, ktoré sme mohli zažiť. Mali by sme byť vďační za kvety v susedovej záhrade, za trávnik v mestskom parku, za smiech detí, za hviezdy a mesiac, za slnečné lúče a dážď.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Oznamujeme všetkým ľuďom dobrej vôle farnosti Vištuk, že v našej farnosti sa bude konať Deviatnik „Kto dá prístrešie Svätej rodine?“ v predvianočnom období. Sledujte ďalšie čísla Vištuckých listov.

Sväté omše v 33. týždni cezročného obdobia - (A)

14.XI. pondelok « Missa Tridentina »

17.00 Za farníkov

15.XI. utorok

17.00 Za † Štefana a Jozefínu Buchelových, syna Stanislava a nevestu Drahomíru

16.XI. streda

17.00 Za † Jozefa a Pavlínu Halešových a syna Františka

17.XI. štvrtok

17.00 Za † Jozefa a Annu Horváthových

18.XI. piatok

17.00 Za † Rudolfa a Teréziu Ochabových a zaťa Jána

19.XI. sobota

8.00 Za † Rudolfa a Serafinu Kulifajových, dcéru Annu a zaťa Rudolfa

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

20.XI. 34.nedeľa cezročného obdobia-(A) Krista Kráľa

8.00 Za † Antona a Máriu Polákových a rodičov

Lektori: Hrdlovičová, Šuplatová

10.00 Za farníkov

Lektori: Polanská, Kordošová

Liturgický kalendár

14.XI. pondelok	sv.Mikuláš Tavelič, kňaz a mučeník
15.XI. utorok	sv. Albert Veľký, biskup a učiteľ Cirkvi
16.XI. streda	sv.Margita Škótska
17.XI. štvrtok	sv.Alžbeta Uhorská, reholníčka
18.XI. piatok	Výročie posviacky bazilik sv.Petra a sv.Pavla
19.XI. sobota	sv.Mechtilda, panňa

Rozdiel medzi starým a novým kostolom je tento: Starý chrám, ako celé klasické umenie, je oslavou Boha, jedinou modlitbou. Každý oblúk, obraz, oltár, detail, všetko sa modlí a rozpráva o Bohu. Človek si môže len sadnúť a počúvať tú hudbu hmoty, ako keď počúva hudbu Bachovu. Moderný kostol je len zátišie. Stan. Obyčajná miestnosť, kde si niečo musíš priniesť, aby si tam vydržal a kde ťa všetko láka pridať sa k ostatným, aby si nebol sám, opustený a izolovaný, ako v tom veľkom meste alebo dave.

Ktovie, kam pôjde spiritualita detí. Veľké mestá vyprázdnil školy a kostoly. Či sa oplatí viazať deti na kostol. Skôr by sa mali viesť k náboženskej tvorbe, osobnej modlitbe a k čítaniu náboženskej literatúry.

Funkcia kostola ako náboženského centra je ohrozená a v mnohých prípadoch už odpísaná. Zrejme, musí sa udržiavať. Boh robí zázraky. Žne tam, kde nesial. A ja budem súdený podľa svojej práce. Mojou úlohou je ľudí potešiť, poučiť, posilniť, zjednotiť.

Keďže je to viazané na človeka, viem, ako je to ohrozené. Viazať sa na Boha. Sú to stále deti, ktoré vedieme za rúčku (Božie pôsobenie je samozrejme). Ak Boh pôsobí, môže pôsobiť aj mimo kostola, aj mimo Cirkvi.

Preto by bolo žiaduce mať v Cirkvi nejaké intelektuálne a morálne centrum, ktoré by určilo spoločný postup.

Sám seba nikto nezachráni.

A sólová práca, i tá najkrajšia, môže byť pekná, ale keď je sólová, je ohrozená aj zánikom, aj únavou človeka.

Čím je vec dôležitejšia, tým má čudnejšie prepisy. Keď sa máš dnes večer vrátiť domov, môžeš ísť desiatimi uličkami, domov sa dostaneš. Keby si mal byť dnes v Prahe, môžeš si zaplatiť rýchlik, ale cestovať nemusíš. Necháš rýchlik ujsť, neskoršie ide iný, potom osobný. Snáď tam prídeš. Máš platný lístok. Ak by si mal byť o týždeň v Kanade, musíš si zaplatiť lístok - letenku, ale letieť nemusíš. Na iné lietadlo tá letenka však už neplatí. Čo ak máme na konci života kamsi prísť, dostali sme prostriedky, možnosti, čas, cieľ. Ak to premámiš, Boh má času dosť. Vôbec sa nehnevá.

Ktovie, či by sa nedal ten Marxov dialektický zákon o premene kvantitativity na kvalitu aplikovať na človeka.

Napríklad, prečo sa musíš denne modliť a zápasíť o svoju tvár?

Človek rastie ako strom, lebo je aj súčasťou prírody. A rastie v nás modlitbou a láskou dobro, až pri nejakej príležitosti človek objaví v sebe úplne novú kvalitu, ako keby sa znova narodil. V tej situácii sa ho dotkne ruka Božia (dostal tú milosť). Iný, čo nemá v sebe nahromadenú milosť, je prázdny, alebo je plný negatívnych energií a v tejto istej situácii nič nevidí, nič nepočuje, nič nepochopí. Nemáš to v sebe. Márne sa staviaš na špičky. Hráš falošne na jednej strune. Píliš nám uši.

Chytia ma dva smery. Kresťanskí racionalisti a fideisti, a ja som medzi nimi ako slabý pastier s malým plášťom. Nevieim ich zjednotiť. Každý ma chce celého pre svoj smer a ja stále váham.

Fakt je, že teológov je more, svätcov málo. Jeden z milióna, aj ten je neznámy a skrytý.

Prečo sa vylučujú tieto dva smery a neznášajú sa v láske?

Jedni tvrdia, že je to fundamentalizmus, primitivizmus a fanatizmus, jednoducho hlúposť, a druhí týchto obviňujú z pýchy a zo zlého ducha. A ja ich neviem uzmierniť.

Čo ak majú niektorí pravdu? Pohnevali sa so mnou jedni aj druhí. Nie som dosť ortodoxný. Stratil som priateľov na

obidvoch stranách a ostal som sám. Ja som to zavinil, že sa oni stretli.

Dobří ľudia sa boja o moje myslenie. Je to iste riskantný zápas, ktorý podstupujem. Idem na nepriateľské územie, chcem poznať to, čo vedia oni a pritom si ponechať svoju vieru a dôveru v Boha. Čítam veľa kníh, ktoré majú múdre slová, zaujímavé a pekné cesty, chcem o nich vedieť a nájsť tam ľudí (lebo oni tam sú!) a presvedčiť ich, že aj tu je možné a nutné veriť.

Najjednoduchšia cesta je tá priama, ale ľudia idú po všetkých možných a nemožných cestách. Je to akási forma mojej lásky k nim, že ja ich tam hradám a pripomínam im to hlavné a podstatné. Dobře viem, aká pochybná je celá naša veda, aj teológia bez Božieho slova, ale cítim sa zaviazaný akýsi dlh zaplatiť aj tomuto svetu. Som ochotný ho kedykoľvek opustiť, na ničom si nezakladám, je to len moja bolestná snaha pochopiť a nájsť ľudí tam, kde sú.

Žijeme v dobe, že si môžeme dovoliť pri skromnosti žiť pomalšie, odpočívať, a tak mať čas pre seba a pre Boha.

Ľudia, ktorí nezbadajú a nevyužijú túto možnosť, žijú stále rýchlejšie, stále viac zarábajú a stávajú sa otrokmi.

Mladých učím radikálne odmietat alkohol a fajčenie, a keby boli skromní vo svojich potrebách, stačilo by im pracovať len základnú povinnosť a živili by seba aj mnohých iných.

Štát produkuje otrokov, lebo ich využíva. Kresťania sa musia zriecť otroctva.

Dieťa chodí do školy. Presne evidovateľná je len jeho váha ako rastie. Prináša rodičom jednotky - trojky - päťky.

Ak rodičom na ničom nezáleží, dieťa, ktoré má sklon k lenivosti, bude častejšie nosiť trojky či päťky a potom sa v škole nebude vôbec dobre cítiť. Ale ani ho po rokoch k maturite neposielajte. Stále viac sa mi zdá pravda o človeku vtlesnaná do jeho poslednej chvíle (starým ľuďom veľmi záležalo na tom, aby umierali zmierení s Kristom a zaopatrení).

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

CHRÁŇ SA PRÍLIŠNEJ DÔVERNOSTI

1. „Neotváraj svoje srdce každému človekovi“ (Sir 8,22), ale rad' sa s človekom múdrom a bohabojným.
2. S mladíkmi a s ľuďmi, ktorých nepoznáš, sa mnoho nezapodievaj.
3. Boháčom nelichoť a nechodievaj rád k veľkým pánom.
4. Spolčuj sa s ľuďmi pokornými a prostými, s nábožnými a mravnými, a hovor s nimi o poučných veciach.
5. Nebuď dôverný k niektorej žene, ale vo všeobecnosti všetky dobré ženy porúčaj Bohu.
6. Len voči Bohu a anjelom sa usiluj byť dôverný, a ľudskej známosti sa stráň.
7. Lásku treba mať ku každému, ale nie dôvernosti.
8. Neraz sa stáva, že neznáma osoba len tak svieta dobrou povestou, ale keď ju bližšie poznáme, mizne jej pôvab pred očami bystrého pozorovateľa.
9. Koľko ráz si myslíme, že sa iným zavrhačime, keď sa s nimi združujeme, no stáva sa, že sa im čoraz väčšmi znepečime, keď vidia naše nedostatky a slabosti.

Tomáš Hemerken Kempenský „O nasledovaní Krista“

Fazole v topánkach

Dvomi námorníkmi hrozilo, že sa potopia. Prestrašení

sa obrátili na svätého Genara s prosbou o pomoc:

- Svätý Genaro, ak nám vyprosíš milosť, že sa

zachránime a zdraví sa dostaneme na breh, sľubujeme, že poputujeme peši do kostola, ktorý je ti zasvätený, a aby sme robili ešte väčšie pokánie, dáme si do topánok fazule.

Námorníci sa zachránili a zdraví sa dostali domov. Po niekoľkých dňoch sa rozhodli splniť sľub. Vybrali sa teda na púť do svätyně svätca - peši a s fazulou v topánkach.

Keď prešli niekoľko kilometrov cesty, jedného z nich strašne rozboleli nohy, celé mu napuchli a krvácali. S veľkým prekvapením však zistil, že jeho priateľ si pokojne a bez bolesti vykračuje ďalej.

- Nesľúbili sme, že poputujeme peši do svätyně svätca? - opýtal sa.

-Áno!

- A nesľúbili sme aj to, že do topánok si dáme fazuľu, aby sme robili väčšie pokánie?

- Presne to sme sľúbili.

- Ako je teda možné, že mňa nohy tak strašne boľia, kým ty - ako vidím - nemáš nijaké bolesti a pokojne a šťastne si vykračuješ?

- Jednoducho: aj ja som si do topánok vložil fazuľu ako ty, ale predtým som ju povaril, a preto... ma netlačí.

Keď sme v núdzi, Bohu sľúbime čokoľvek. Keď máme sľub dodržať, často hľadáme výhovorky, alebo si ho prispôbíme vlastnej predstave...

_____ Albino Luciani-Ján Pavol I. "Veľké pravdy v malých príbehoch"

Lectio divina

Použi svoje talenty

Mt 25,14-30

¹⁴Bude to tak, ako keď ktosi odchádzal na cestu, zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok; ¹⁵jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden — každému podľa jeho schopností — a odcestoval. ¹⁶Ten, čo dostal päť talentov, šiel, obchodoval s nimi a získal ďalších päť. ¹⁷Podobne aj ten s dvoma získal ďalšie dva. ¹⁸Ale ten, čo dostal jeden, odišiel, vykopal jamu a peniaze svojho pána ukryl. ¹⁹Po dlhom čase sa pán týchto sluhov vrátil a začal s nimi účtovať. ²⁰Keď prišiel ten, čo dostal päť talentov, priniesol ďalších päť a povedal: Pane, zveril si mi päť talentov a hľa, získal som ďalších päť. ²¹Pán mu povedal: Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána. ²²Prišiel aj ten, čo dostal dva talenty a povedal: Pane, zveril si mi dva talenty a hľa, získal som ďalšie dva. ²³Pán mu povedal: Správne,

dobrá a verný sluha. Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána! ²⁴Predstúpil aj ten, čo dostal jeden talent a povedal: Pane, vedel som, že si tvrdý človek. Žneš, kde si nesial, a zbieraš, kde si nerozsýpal. ²⁵Preto som so strachom odišiel a tvoj talent som skryl v zemi. Pozri, tu máš, čo je tvoje! ²⁶Pán mu odpovedal: Zlý a lenivý sluha! Vedel si, že žnem, kde som nesial, a zbieram, kde som nerozsýpal. ²⁷Mal si teda dať svoje peniaze peňažníkom a ja by som si bol po návrate vzal svoj majetok aj s úrokom. ²⁸Veďte mu teda talent a dajte tomu, čo má desať talentov. ²⁹Lebo každému, kto má, sa pridá a bude mať hojnosť. Ale kto nemá, tomu sa odoberie aj to, čo má. ³⁰A toho neužitočného sluhu vyhodte von do tmy. Tam bude plač a škripanie zubami.

Ďalšie čítania: Prís 31,10-13.19-20.30-31; Ž 128,1-S; 1 Tes 5,1-6

ČÍTANIE:

V istom zmysle Ježiš zrejme chcel, aby toto podobenstvo pochopili židovskí vodcovia jeho čias tak, že týmito slovami mieri na nich. Správali sa ako zlý sluha, ktorý radšej Božiu pravdu skrýval, než aby ju urobil svetlom sveta (Mt 5,14-16), a ktorý radšej zamykal ako odomykal dvere do nebeského kráľovstva (Mt 23,13-14).

Toto podobenstvo nám však hovorí aj to, aby sme boli dobrými služobníkmi darov a možností, ktoré nám Boh zveril. Pán odchádza preč, a tak zverí svoje peniaze trom sluhom, pričom im dá rôzne množstvo prostriedkov podľa ich schopností (v. 15). je potrebné uvedomiť si, že tu ide o veľkú sumu peňazí. Talent bola peňažná jednotka, ktorá mala v tých časoch hodnotu pätnásť rokov práce robotníka.

Tí sluhovia, ktorí začali s piatimi a dvoma talentami, zožnú pochvalu za to, že pánovi vrátili dvojnásobok. No sluha, ktorý skryl pánovu peniaze a za celý ten čas, čo bol pán preč, neurobil vôbec nič, je odsúdený.

MEDITÁCIA:

Čo nám odhaľuje v. 24 o postoji lenivého sluhu voči svojmu pánovi?

Aký je náš postoj k času a peniazom, ktoré máme? Považujeme ich za svoje alebo Božie vlastníctvo?

Vidíme samých seba ako Božích služobníkov, ktorí sa usilujú používať svoje dary a prostriedky na šírenie Božieho kráľovstva na zemi?

Čo sa môžeme naučiť zo skutočnosti, že pán dal služobníkom rôzne množstvá darov podľa ich schopností?

MODLITBA:

Dnešný rezponzóriový žalm je o múdrosti. Učí nás, že požehnanie sa dá nájsť v úcte k Bohu, ktorá sa prejavuje v živote plnom poslušnosti voči nemu. Modlite sa pomocou týchto veršov Ž 128 a proste Boha, aby vám pomohol byť dobrými služobníkmi talentov, ktoré vám zveril.

KONTEMPLÁCIA:

Rozjímajte nad všetkými talentami a prostriedkami, ktoré vám Boh dal. Skrývate ich alebo ich používate na Božiu slávu?

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku